

Bitvy na koberci

Krapet se zdráhám vyprávět o art-ah-haram,
o místě v bytě, na němž, když zakleknu,
každý oceán začíná být tichý,

o vodách tak mírových, že vyplavují pomýlené mnichy,
jimž nepřestává modlit se brada,
vlny je vyvrhají jak zadřenou třísku
a jejich víra tradá, ponížena bude tu do zrnka písku,
neboť božským půdorysem zde celá pláž, až ta plá.

Dále k těm mnichům:

Odpadem z vany drápou se mi sem, zatímco naloženo mám
na levém kolenu, jímž pohnu jak zapalovačem – pokud
si vis pacem para bellum doměřím proti křesadlu slunce
a mysl má v přískocích krytí mraků spolýká.

K těm mnichům ještě:

Čekají na pozvání za dveřmi koupelny, zatímco váhám,
jsem totiž slabozraký mimo výseč art-ah-haram,

ale jak nebýt hostitelem jejich vznešenosti
a jak nebýt hostitelem jejich špíny,

zdravím, si klekněte, tady škrtněte a zhroucení hořte,
něco podobného teď udělám já s cigaretou u okna
z roku sedmdesát pět s výhledem na dětské hřiště,

tam dítě, chlapec sedm let,
vzhůru nohama láme se v zeměkouli,
a až spadne, až rozbije si svět a nahmatá bouli,
uteče s ní kam?

Vím to, leč poněkud se zdráhám, pyšnit se art-ah-haram,
místem v bytě, na němž, když zakleknou,
oceány utápí se v tichu,

ještě k vám, mnichům:
Slzí mi oči – mohli byste ochutnat, zda poznáváte sůl?